

عنوان مقاله:

مطالعه اثر کاشت تاغ (Haloxylon persicum) و آتریپلکس (Atriplex canescens) بر خصوصیات فیزیکوشیمیایی خاک در مراتع ملارد زرنديه

محل انتشار:

فصلنامه اکو فیزیولوژی گیاهی، دوره 10، شماره 32 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

عباس احمدی - گروه علوم مرتع، واحد اراک، دانشگاه آزاد اسلامی، اراک، ایران

حمید ترنج زر - گروه علوم مرتع، واحد اراک، دانشگاه آزاد اسلامی، اراک، ایران

مسعود گماریان - گروه اصلاح نباتات، واحد اراک، دانشگاه آزاد اسلامی، اراک، ایران

سهراب پاژنامه - دانش آموخته کارشناسی ارشد مدیریت مناطق بیابانی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد اراک، ایران

خلاصه مقاله:

تاغ و آتریپلکس از گونه های مقاوم به شوری و خشکی هستند که در چند دهه اخیر، به طور وسیع در عملیات مقابله با بیابان زایی و احیای مراتع خشک و نیمه خشک در ایران کاشته شده اند. این مطالعه به منظور بررسی اثر تاغ کاری و آتریپلکس کاری بر خصوصیات فیزیکوشیمیایی خاک در بخشی از مراتع بیابانی ملارد شهرستان زرنديه انجام گرفت. بدین منظور سه منطقه شامل شاهد (مرتع طبیعی) منطقه آتریپلکس کاری و منطقه تاغ کاری هر یک به مساحت ۵ هکتار انتخاب شد. نمونه برداری به روش تصادفی -سیستماتیک انجام گرفت و در هر کدام از مناطق ۲۰ پلات در امتداد ۲ ترانسکت به طول ۵۰۰ متر مستقر شد. نمونه برداری خاک در دو عمق ۰-۳۰ و ۳۰-۶۰ سانتیمتر از مناطق شاهد و تیمار (آتریپلکس کاری و تاغزار) انجام گرفت و خصوصیات مهم فیزیکو شیمیایی خاک نظیر بافت خاک، شوری یا هدایت الکتریکی (EC)، اسیدیته (pH)، کربن آلی، آهک، فسفر، کلسیم، منیزیم، سدیم و پتاسیم، کلر و بی کربنات در آزمایشگاه اندازه گیری شدند. جهت تجزیه و تحلیل داده ها از آنالیز واریانس یکطرفه استفاده گردید. نتایج نشان داد به غیر از اسیدیته و مقدار سیلت در بقیه متغیرهای خاک، اختلاف معنی دار بین تیپ های گیاهی و منطقه شاهد وجود دارد. گونه تاغ، بیش از آتریپلکس موجب شوری، قلیابیت و آهکی شدن خاک سطحی گردیده است؛ اما با توجه به بومی بودن و سازگاری بالای این گونه، به نظر می رسد گزینه مناسب تری برای احیای چنین مراتع خشکی باشد.

کلمات کلیدی:

Soil physico-chemical properties, Atriplex canescens, Haloxylon persicum, Arid rangelands, Malard-Zarandieh

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1608604>

